

• **Buitensluiten van mannen is niet effectief**

Man kan juist helpen bij emancipatie

In de wereld van vandaag hebben mannen meer invloed dan vrouwen. Feministes moeten dan ook hun hulp inroepen als dat nodig is.

OPINIE
EMANCIPATIE

door **Nora Kasrioui**

In de jaren zestig en zeventig hebben feministen veel scheve zaken voor de vrouw rechtgetrokken. Dankzij hen is de gelijkheid tussen mannen en vrouwen veel verder doorgevoerd dan zonder hun inzet het geval zou zijn geweest; wettelijke verschillen zijn opgeheven en maatschappelijke verschillen zijn kleiner.

Er is een keerzijde. Je hebt ook vrouwen die mannen uitsluiten: vaak gebaseerd op eigen persoonlijke ervaringen, zoals misbruik, discriminatie, onderdrukking en ander persoonlijk onrecht. Deze vrouwen verdienen onherroepelijk onze steun. Foute mannen, daar kun je niets mee. Die moet je altijd links laten liggen. Maar de meerderheid: met die mannen moet je vooral samenwerken.

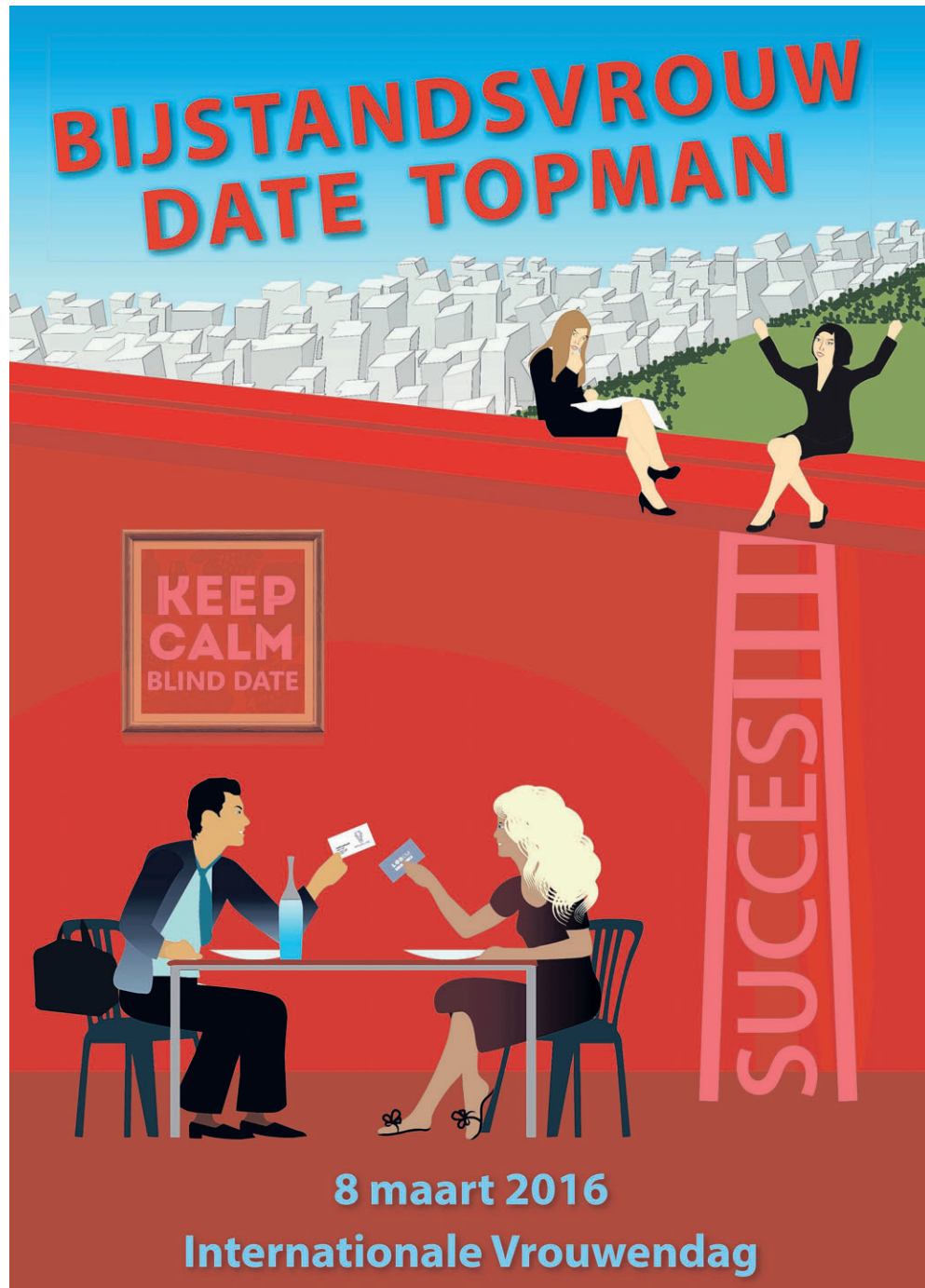
We kunnen het *klote* vinden, maar we zijn nu eenmaal afhankelijk van de man: simpelweg omdat mannen in vergelijking met vrouwen veel meer invloed hebben.

•••

Het valt mij op dat vrouwen elkaar te weinig gunnen. Mannen doen dat veel slimmer

Ze bekleden veel betere posities om vrouwen toegang te verlenen tot bijvoorbeeld een baan. Alle emancipatie ten spijt, de invloed van vrouwen is buitenshuis gewoon veel kleiner dan die van mannen. De meeste leidinggevenden zijn nog steeds mannen, het meeste personeel wordt uiteindelijk door mannen aangenomen. De meeste ondernemers zijn mannen.

Feministes hebben vaak de neiging zich af te zetten tegen de man, maar in plaats van ons af te zetten tegen mannen kunnen we veel beter kijken naar wat ze goed doen

• De 'blind date' is bedoeld om elkaars wereld beter te leren kennen.

en hun hulp inroepen. Ik heb bijvoorbeeld van mannen geleerd hoe ik stevig zaken kan doen. Zolang de meerderheid van de mannen gaat over de verdeling van geld en werk is het veel slimmer hen te omarmen dan hen uit te sluiten. Op basis van mijn levenservaring heb ik een tip voor feministen: sluit vooral in wat je wilt uitsluiten.

Het valt mij op dat vrouwen elkaar veel te weinig gunnen; mannen doen dat veel slimmer. Vrouwen halen een gretige ambitieuze vrouw eerder neer. Niet voor niets hebben ze daar een term voor: het *krabben-*

mandeffect. Geen enkele ambitieuze krab mag de mand verlaten. Zodra de krab die beweging maakt, trekken de andere krabben haar naar beneden. Tussen vrouwen onderling gaan het vaak niet veel anders.

Vrouwen die zich willen profileren worden vaak tegengehouden door andere vrouwen. Mannen doen dat handiger. Ze zijn veel eerder bereid iemand een dienst te bewijzen, want ze beseffen dat zich dat later altijd wel een keer terug betaalt. Daar heb je veel meer aan. Zo is dat ook met de vrouwenemancipatie.

Vrouwen die mij wel een kans gaven waren altijd vrouwen die de meeste van hun ambities al verwezenlijkt hadden. Zij hoefden hun succes niet ten koste van mij te behalen. Zij hadden er plezier in mij vooruit te helpen. Bijstandsvrouwen zitten vanwege hun financiële situatie in een extra kwetsbare positie. Zij hebben de ondersteuning van zowel mannen als vrouwen hard nodig om verder te komen. Zoals het er nu uitziet zal de volgende stap in het emancipatieproces van (bijstands)vrouwen vooral van de man moeten komen. Samen met de vrouw kan hij voor een doorbraak zorgen.

Ik geef een voorbeeld uit Breda. Op initiatief van stichting Brood en Rozen lunchen op Internationale Vrouwendag (8 maart) acht bijstandsvrouwen met acht topmannen, onder het motto 'Bijstandsvrouw

•••

Bijstandsvrouwen hebben de steun van mannen én vrouwen hard nodig om verder te komen

date Topman'. Door deze 'blind date' komen deze vrouwen met iemand in contact met wie dat anders niet snel zou gebeuren. Onze Bredase burgemeester Paul Depla is een van de 'datende topmannen'.

Het is geen vrijblijvende lunch. Afspreken is dat de topmannen niet alleen lunchen, maar werkelijk iets doen voor deze vrouwen zodat die hun netwerk kunnen versterken. De 'blind date' is bedoeld om elkaars wereld te leren kennen, wat het mogelijk maakt iets voor elkaar te betekenen. Beiden breiden via deze lunch hun zakelijk netwerk uit, waardoor de bijstandsvrouwen de kans hebben verder te komen.

Daarom roep ik hierbij alle vrouwen op om zich tijdens de Internationale Vrouwendag nadrukkelijk open te stellen voor mannen. Nodig naast vrouwen eens een man uit als spreker of als netwerkpartner. Dat helpt de emancipatie vooruit. Op de Internationale Vrouwendag daten met een topman is veel effectiever dan hem buiten te sluiten.

Nora Kasrioui heeft als oprichter van stichting Brood en Rozen verschillende 'out of the box' programma's voor bijstandsvrouwen ontwikkeld. Zij heeft zitting in het Opzij bestuur. Geeft, al dan niet in de natuur, groepstrainingen aan vrouwen en start een proefschrift over de partnerkeuze van hoogopgeleide moslimvrouwen aan de Universiteit van Tilburg.

COLUMN

Frank Bosman

Het Boze Knorretje

Eens lang geleden leefde er in het Hondertbunderbos een lief varkentje dat Knorretje heette.

Op een dag verschenen er in het Hondertbunderbos ineens allemaal vreemde dieren. Waar ze vandaan kwamen, dat wist Knorretje niet helemaal precies. Hij wist wel dat hij een rothekel aan die gasten had. Ze spraken de taal van het Hondertbunderbos niet, weigerden om mevrouw Kanga een hand te geven, en vonden de genderneutraliteit van Konijn erg ingewikkeld. Maar vooral Knorretje was een steen des aanstoets. Knorretjes waren onreine dieren, in de ogen van de nieuwkomers.

Knorretje werd er verdrietig van, en heel boos. „Mijn bos is mijn bos niet meer”, mompelde hij in zichzelf.

‘Wij zijn alleen bang voor maskers. En jullie hebben zonet die van jullie laten vallen’

Knorretje riep daarom een protestactie uit. Tegenover de Grote Boom zou het moeten gebeuren. Daar zaten al die vreemde dieren bij elkaar, zwiingend. Knorretje

kreeg gezelschap van Kanga en Konijn, die allebei een knorretjesmuts op hun hoofd hadden gezet. Meneer Uil had daar overigens grote problemen mee, want knorretjes waren immers onrein voor de vreemde dieren. „Het is beter als je die niet op je hoofd zet”, zei meneer Uil daarom waarschuwend. Maar Knorretje zei boos: „Dat is geen masker, zo ben ik gewoon.” En boos liep hij door. Iejaar de ezel, Janneman Robinson en Winny de Pooh stonden er van een afstandje naar te kijken. „Heb jij deze vreemde dieren hier naar toe gehaald”, vroeg Pooh aan Janneman. „Nee, ze zijn gewoon gekomen. Hun eigen bos is afgebrand en nu

zoeken ze een nieuw huis.” „Schamen jullie je niet”, zei Pooh tegen de protesterende vrienden. „Deze vreemdelingen zijn dieren, net als jullie: olifanten, leeuwen, tijgers, papegaaien en kakatoes. Ze willen leven, net als jullie.” Kanga en Konijn deden van schaamte snel hun knorretjesmuts af. Maar Knorretje zelf begon hard te huilen: „Het is geen masker. Zo zie ik er nu eenmaal uit”, snikte hij tegen Pooh. Pooh wenkte naar de Grote Boom. En enkele vreemdelingen kwamen naar Knorretje toegelopen. De grote olifant zei tegen de twee vrienden: „Vrees niet. Wij zijn alleen bang voor maskers. En jullie hebben zonet die van jullie laten vallen.” En hij boog diep

voor Kanga en Konijn. En Knorretje, die kon alleen maar huilen, van schaamte en verdriet.

